

Списанието излиза дваждъ: на 1 и 20, а притурката — веднъждъ: на 10 число всѣки мѣседъ
ДИРЕКТОРКА: ТЕОДОРА Г. НОЕВА

Съдържание:

Ревност или завистъ. — Женитъ и заиростъ на Алкоголизма. — Една оиружающа язва. — Листовичино тълъдо. — Мисли и изречения. — Корреспонденция. — Бани и списания. — Обявления.

Ревност или завистъ.

Четохъ всичкитѣ статии и мнѣния по завистѣта, та се осмѣлявамъ да Ви испратѣхъ и азъ своето по неѣ въ слѣдующата статия, съ молба да бѣде помѣстено въ отличното Ви женско списание «Женский Свѣтъ.»

Какво нѣщо е ревностъ? Това е законната, понѣкога, болка, задѣто нѣкой не притѣжава, каквото други сѣ имали щастieto да придобиятъ. Не може да има освѣнъ една само ревностъ, всичко друго може да ѣ прилича, нѣ е далечъ отъ неѣ; толкова далечъ, даже, щото това друго така нѣско чувство по-скоро би се нарекло завистъ. Затова не трѣбва да бъркаме тия двѣ, толкова различни по естество, чувства,

диктувани отъ два съвсѣмъ противоположни вида сѣрдца.

Идеалътъ и въ тоя случай би било, да не познае нѣкой съвсѣмъ, що е ревностъ; да не испита нѣкой никакви мѣки, виждайки отдаванитѣ другиму прѣдпочтения отъ обичаното лице; нѣ сѣрдцето нито единъ день даже не достига до върха на съвършенството, та ревнивата душа ще има нужда отъ дълги години и постоянни усилия, за да въстѣрижестзува надъ туй зло, което ѣ гризе повече, отколкото всѣка друга мѣка.

Само она, който обича отъ всичкото си сѣрдце, има право да бѣде ревнивъ. Вне сте дали всичката си любовъ, нищо не ви се е показало за много, щомъ се касаело за обичаното отъ васъ лице; вне го поставяте надъ цѣлата вселенна, а ето че неговото или нейното уважение или обичъ се раздѣля; ето че той или тя претендира, че не ва засѣнява, поставяйки при васъ, а понѣкога даже и надъ васъ, друго нѣ-

кое лице, на което той или тя показва сжщата привързаност, която се е заклѣл или заклѣла да има къмъ васъ. Въповенъ ли е, прочее, нѣкой, задѣто *страда* отъ едно такова положение на работитѣ? Не вѣрвамъ. Ние и не говоримъ даже за *нискитѣ* ревности, за желанието да се повреди нѣкому, които се пораждатъ въ нѣкои характери и обесчестяватъ човѣка; нѣ ние разгледваме туй чувство, което, като е мѣка, не желае, освѣнъ щастieto на обичаното лице, което би отстѣпило собственитѣ си радости, за да му осигури единъ часъ щастие, и което, освободено отъ страдания, би спомогнало въ по-голѣмо сближаване на тия, на които ревнува малко приятелството, стига само туй сближаване да ги направи по-щастливи.

Ще ви приведа една страница изъ една болното скромна, толкова и хубава въ сжщо врѣме исторiйка. Единъ сѣверенъ морякъ вижда убийственната вълна, готова да му погълне слабата ладия и да завлече въ дълбочинитѣ на океана всичкитѣ пѣтници. Отъ всичкия екипажъ остава само той и малкото му момче, малко матросче, което едва сега почнало да се упражнява въ тоя занаятъ. Корабътъ потъва, нѣ вѣтрътъ го тласка къмъ брѣга; той разбира, че, ако сполучи да построи нѣкоя плута, тя ще бжде схвърлена на брѣга, та се залавя за построяването ѝ; подиръ малко плутата, направена за едно само лице, бѣше готова; нѣ едно послѣднѣо скърцание извѣстява, че близъкъ е крайтъ. Тогава той хвърля се надъ дѣтето, свързва го на плутата, която тласка силно къмъ сушата. Той, слѣдъ малко, разбира се, ще бжде погълнатъ отъ горолонитѣ вълни, та завижда, навѣрно, щастieto; което очаква малкото му дѣте, сутринитѣ, които то ще види да засѣмватъ, приятнитѣ лѣтни вечери съ полскитѣ концерти на славентѣ и шурцитѣ; нѣ, като му е по-сжщно-цѣнно неговото щастие отъ собственния си животъ, той, въ момента, когато океанътъ ще го вземе като нѣкое слабо клонче отъ дърво, ще си прѣстре ржцѣтъ, за да благослови за послѣденъ пътъ оногова, който, по-щастливъ отъ него, се приближава къмъ брѣга.

Ето картината на завистта, както ъж разбирамъ азъ: то е способностъ да търпишъ, силно желание да благославяшъ и да прѣдпозавашъ обичанитѣ сжществования отъ всѣкакви скърби, които ги подкопаватъ.

Отъ цѣлата статия: Завистта, помѣстена

въ 21 брой на «Ж. Свѣтъ» най-много ми се ареса слѣдующето, цитирано тамъ мнѣние на Лабрюйера: «По-дѣятелно благодарствование е едно приятно отмѣстване тия, които ни поддигатъ завистта чрѣзъ добродѣяннето.» Понѣкога родителитѣ показватъ едно прѣдпочтение къмъ едното отъ дѣцата си, което може да се обясни чрѣзъ едно по-голѣмо сръдство въ вкуса; чрѣзъ една по-голѣма наклонностъ къмъ едно естество, нежели къмъ друго. Въ едно семейство шумнитѣ и весели характери почти винаги се прѣдпочитатъ отъ по-дълбокитѣ и сериозни души, на които голѣмата чувствителностъ единъ видъ прѣчи да се открижтъ; тия послѣдни, надарени, по самото си естество, съ една по-голѣма нѣжностъ за свонитѣ си, ще виджтъ, че сж обичани по-малко отъ другитѣ, за които признаватъ и тѣ, че сж по-любезни отъ самитѣ тѣхъ. Неволно тѣ се вджхватъ отъ задни мисли, като прѣувеличаватъ разликата, която се прави помежду тѣхъ и другитѣ, а това, именно, е една голѣма несправедливостъ; нѣ колко е хубаво, колко е трогателно да вижда нѣкой прѣданността, която тѣ показватъ къмъ галенитѣ имъ сестри; колко е добро да си продължаватъ усилията за развиване и личене още повече достойнството на прѣдпочитанитѣ.

Какво ли се случваше въ душата на оная млада мома, която сръщахъ понѣкога по пѣти си, като отиваше съ усмивката по устнитѣ, да набере цвѣта, за да накичи сестритѣ и приятелитѣ си въ случаи на празници, удоволствието на които бѣ забранено ней да вкусн, защото едно непрѣодолимо зло бѣ ъж обезобразило за всегда? А! навѣрно тя ще е казвала по нѣкога, че животътъ е приятенъ за оння, на които Богъ подарилъ здравие и сила; нѣ лѣщенiето на ангелскитѣ ѝ очи ва увѣряваше, че тя по-скоро трѣбва да е прибавяла къмъ туй си говорение, че, понеже сжществуванието можало да се направи едно малко провидѣние за другигъ, то е много по-хубаво, още по-щастливо за нежъ.

Да бждешъ ревнивъ и завистливъ по начинъ, щото да можешъ да бждешъ опростенъ за тая си ревностъ, даже и отъ Оногова, който е казалъ: «Бждѣте сжвършени!», значи, съ жалостъ, да си давашъ отчетъ за отреченитѣ радости; значи да испытвашъ една силна жажда за туй щастие, което се прѣдопрѣдѣля за други, а не за насъ; значи, да търпишъ за себе си, нѣ въ сжщо врѣме да се радвашъ на по-щастливитѣ отъ

себе си.

Ревността не е само една сила да търпиш, една силна жажда за прѣдопрѣдѣленото за други щастие; за да бѣдешъ опростенъ отъ Бога, ти е, и трѣбва да бѣде едно благородно желание да увеличишъ щастieto на по-щастливитѣ отъ самия тебе.

Вашата баба.

Женитѣ и въпросътъ на Алкоолизма.

Никоя отъ злините, които бичуватъ сега за сега човѣчеството, не е, може би, толкова страшна колкото алкоолизмътъ.

Консомирането на алкоола — а като казваме алкоолъ, разбираме всички безъ изключение спиртливн пития — отъ нѣколко години насамъ е взело голѣми размѣри и продължава да взема отъ день на день още по-голѣми. Алкоолътъ, употребяванъ другъ пътъ въ нѣкои фармацевтически препарации, станжалъ е днесъ едно отъ обикновеннитѣ и любимитѣ пития на всички-тѣ общественни класове.

За това трѣбва да се побърза съ завземането една упорита борба противъ тоя общественъ бичъ, който е за всички-тѣ народности, които навикнуватъ на тая отрова, главниятъ виновникъ на испадането и срутването на племената. На всѣду филантропитѣ сж организирани силна борба противъ алкоола. Въ много страни женитѣ сж се поставили на челото на движението, прѣдназначено да прѣмахне алкоолизма.

Туй нѣщо не трѣбва да очуди никого. Жената, естествено въздржательна, е най-често, заедно съ дѣцата си, жертвата на грубоститѣ на единъ алкооличенъ мъжъ; тя знае, че алкоолътъ е единъ могъщественъ разрушителъ на семейното щастие. Кой, прочее, подобръ отъ неѣж можелъ би да завземе борбата противъ неприятеля, който ѣж грози въ каквото тя има за най-сжжло?

Въ тая си статия ние си поставихме за цѣль да покажемъ лошитѣ резултати отъ употреблението на алкоола като питие, толкова отъ физиологическа, колкото и отъ общественна точка зрѣние, и да разгледаме всички полагани усилия, а особено ония на женитѣ, за прѣмахване на туй общественно зло.

I.

Алкоолътъ е причината за засжхването на протоплазма. Подъ неговото влияние живущата материя губи си една частъ отъ водата и не може вече да си продължава службата.

Единъ най-обикновенъ опитъ може да докаже това: въ нѣкоя течность, съдържаща голѣмо количество захаръ, гдѣто се върши алкоолическата ферментация, може нѣкой да види, че тя е бърза до едно извѣстно врѣме, ако температурата е благоприятна за това; но щомъ вече тая срѣда съдържа 10 до 12% алкоолъ, тая бързина пада, а най-послѣ и съвсѣмъ изчезва,

когато пропорцията на произведения алкоолъ е достигнала 20%. Целулитъ на кваса (маята) падатъ инертни (бездѣятелни) въ дѣното на ссжда; тѣ сж анестезирани. Тѣ не сж, обаче, мъртви, защото, щомъ имъ се налѣе отгорѣ малко вода, тутакси ферментацията захваща отново.

Испрастването на сѣмената и зародишитѣ е прѣпятствувано отъ алкоола. Той дѣйствува като анестезическо (обесчувствително) сръдство въобще. Подъ неговото дѣйствие раздражителността, чувствителността и свиваемостъта на протоплазма изчезватъ.

Като знаемъ сега физиологическото въобще дѣйствие на алкоола, нека видимъ, какъ се той отнася спрѣмо разнитѣ органи.

Многочислени опити надъ разни животни, а особено надъ тия, що се най-много сближаватъ до човѣка, т. е. надъ млѣкопитающитѣ, сж направени относително тоя въпросъ.

Смилателни органи — Депозирания алкоолъ надъ повърхнината на нѣкоя лигава ципа произвежда едно чувствование на топлина, която трѣбва да се отдаде:

1-во на смѣсването на алкоола съ водата;

2-ро на особенното му раздражително дѣйствие върху нервнитѣ краища, чувствителни;

3-то на прѣпльването съсждитѣ, — което нѣщо се придружава винаги съ произвеждане топлина.

Има едно промѣнение въ мѣстното кръвообръщение. Пспървомъ се появява едно застѣганне на съсждитѣ, което не закѣснѣва да се замѣсти отъ едно растѣганне на съсждитѣ.

Ракцията въ умѣрена доза причинява въ праздния стомахъ едно размножаване на лигата; което нѣщо има за резултатъ по-силното произвеждане на гастрическия сокъ и по-забѣлжжителната раздражителность на мускулитѣ по странитѣ на органа.

Нѣ, ако количеството на внасяния алкоолъ въ организма е по-голѣмо и се повтаря нѣколко пъти, то въ такъвъ случай се появяватъ нѣкои съвсѣмъ различни явления. Има често размножаване на лигата, което причинява нейното възпаление, като съдържающа само слизъ, безъ гастрически сокъ.

Пептонизацията, т. е. прѣобръщането на бѣлтъчнитѣ (албуминоиднитѣ) храни въ пептони подъ дѣйствието на гастрическия сокъ, не се прави вече.

Споредъ Шуца, пептонизацията се забавя за 20 % за 10 % забавянето е голѣмо; за 15 % има само нѣкои дини отъ пептони.

Възпалението на лигата се послѣдва отъ надебеляване и затвърдяване, подиръ които иджтъ ранитѣ.

Набира се въ стомаха едно доста голѣмо количество водна течность, избѣлването на която съставлява *гастрореята* или *хричка* на пилицата.

Панкреатическиятъ изливъ може тѣй сжщо да прѣстане подъ влиянието на алкоола (Клавдий Бернардъ). Всичкий внесенъ въ стомаха алкоолъ не минава изцѣло въ всичкия организмъ. Една частъ отъ него прѣтърпява въ стомаха истинското засмиланне, което го прѣ-

обръща въ оцетна киселина и др. Туй прѣобръщанне е толкова по-голъмо, колкото повече алкоолът е разрѣденъ. Това пѣщо се прѣпятствува отъ алкалическитѣ вещества, та затова мнозина претендиратъ, че водата *vichy*, смѣсена съ вино, благоприятствува на опиванieto.

Подъ дѣйствието, прочее, на алкоола службата на смилателнитѣ органи е силно побъркана: изливанията на гастрическия и панкреатическия сокове могатъ да бѣдѣтъ унищожени. Освѣнъ това, възпалителността, която произлиза отъ размножаванieto на лигата, поражда по-послѣ нѣкакви рани, които могатъ да повлияйтъ на цѣлата стѣнна ширина, та да прѣдизвикатъ смъртоносни перитонии, както ще видимъ по-нататъкъ, кога ще говоримъ за хроническия алкоолизъмъ.

Кръвообращателни органи. — Въ време на напиванieto, кръвта съдържа много вжглена киселина и дихателната му сила е отслабила. Алкоолътъ прѣтърпява въ кръвта нѣкои промѣнения, които го прѣобръщатъ въ оцетати и алдехиди, нѣ тия промѣнения постигватъ една малка частъ отъ внесення въ организма алкоолъ. Другата частъ отъ алкоола избѣгва дѣйствието на кръвта и достига до разни други органи: мозъкъ, бѣлъ дробъ, черъ дробъ, бѣбреци, а тѣй сѣщо и въ испразненята.

Въ началото на напиванieto пулсътъ се ускорява, нѣ по-послѣ той намедлява. Кръвообращението става по-малко бързо. Единъ опитъ на Негинга доказва това най-ясно: Той ученъ, като внесълъ нѣкоя боядисана течностъ въ шията на единъ конъ, забѣлѣжилъ, че тая течностъ прѣмпила венчния кръвообращителенъ прѣходъ въ 25—30 секунди, догдѣто тя е могла да се покаже въ шията 40 — 45 секунди, когато било инжектирано въ кръвта едно извѣстно количество алкоолъ.

Н. Zimmerberg узналъ, че пмало намаление на свиваемостъта на сърдцето.

Дихателни органи. — Въ време на напиванне джханнето е мѣчно, прѣкиснато. Джхателнитѣ движения ставатъ по-малко честни и твърдѣ бавни.

Температура. — Видѣли сме, че ракията произвежда надъ лигата едно чувствование на горещина. Сѣщото пѣщо се случва подиръ смиланнето на алкоола за тканитѣ и ципитѣ, а особено за ония на лицето. Това се дължелo, споредъ повечето списатели, на растѣганieto на сѣждитѣ.

Отъ това слѣдва, че озаряванieto на топлината расте, а общата температура спада. Пиянътъ се простудява, когато напротивъ, вѣрва, че се е истоцилъ. Тая иллюзия е още по-голъма, като се помисли, че термическата (утоплителната) чувствителностъ се затпява чрѣзъ алкоола, та злочестийтъ пияница не мисли да се прѣдпази отъ дѣйствието на външния студъ, който не чувствува.

Учениитѣ професоръ по физиологията въ Лпонския университетъ, г. Рафаель Дюбоа, е доказалъ пръвъ най-ясно изсушителната сила на алкоола върху вспчнитѣ елементи на тканитѣ въ организма.

Загубата на нормалната вода на протоплазма има за прѣмо послѣдствие едно забавяние въ явленията на храненieto. Протоплазмътъ, лишень отъ своята съставна вода, не може вече да асимилира, та затуй живот-

ната топлина, резултатъ на химическитѣ съединения, съставляющи явленията на храненieto, спада.

Колко пѣти смъртъта на пияни хора се дължи на тия причини: спаданне на общата тѣлесна температура, вслѣдствие озаряванieto, и забавата въ явленията на храненieto отъ една страна; — унищожение на термическата чувствителностъ отъ друга страна, което е причина, дѣто пияния не мисли за нужно да си прѣдпази организма отъ дѣйствието на външния организмъ.

Нервна система. — Най-послѣ, алкоолътъ дѣйствува силно надъ нервната система. Той унищожава чувствителността и двигателността. Раздражително-двигателната сила на мозъка изчезва. Нервнитѣ центрове, отъ гдѣто се издаватъ нервитѣ, сѣ посѣгнати въ сѣщо време, въ което сѣ посѣгнати и тия послѣдни.

Никой органъ въ човѣшкото тѣло не избѣгва вредителното дѣйствие на алкоола. Всички сѣ посѣгнати.

Описанитѣ до сега явления се забѣлѣзватъ въ силния алкоолизъмъ. Остава ни сега да покажемъ на бързо разнитѣ форми, подъ които може да ни се прѣдстави алкоолизъмътъ.

(Слѣдва.)

Една огуруающа язва.

(спиритизъмъ.)

(Продължение отъ 3 бр. и край).

III.

За да можемъ да дадемъ на читателнитѣ си едно пълно и ясно понятие, относительно догмитѣ на спиритизма и на ония на християнството, ние тукъ ще направимъ едно сравнение, между тѣхъ, като имаме прѣдъ видъ винаги православната християнска религия, отъ което явно ще се види, кѣдѣ именно спиритизмътъ се съгласява съ християнството и кѣдѣ не. И дали спиритизмътъ е дѣйствително едно допълнение на християнството или заблужденне е да се признава това.

Спиритизмътъ е една система, съставена, освѣнъ другото, отъ факти и прѣдположения. Факти, споредъ спиритиститѣ сѣ: автоматическото движение или хвърчение на масп, изказване тайни посрѣдствомъ тия движения, произвеждане на гласове, на които причинителитѣ сѣ невидими души, автоматически движения на рѣцѣтъ и писанне на разни открития и пр., явяване по нѣкога и на образи и много други.

Многобройни имена на знаменити мѣже, по спиритизмъ толкова на дрѣвнитѣ времена, колкото и на сегашния вѣкъ сме чели не само въ покойното спиритистическо списание «*Нова свѣтлина*», но и въ разни други брошюрки и съчинения въ оригиналъ или прѣводъ, отъ които съчинения нѣкои даже продължаватъ да се прѣвеждатъ отъ Г-жа Д-ръ Желѣзкова както: «Безсмъртна любовь», «Книгата на духоветѣ» и пр. съ пѣлъ на вѣрно, за да се извадѣтъ отъ мракъ читателитѣ и ги поведѣтъ къмъ свѣтлина (!) Но Господъ да ни пази отъ тая свѣтлина, която изцѣло ще ни изгори. Тая свѣтлина ние оставяме за г-жа Д-ръ Желѣзкова и на съмысленицитѣ ѿ; нашата свѣтлина се намира въ Евангелието, та нѣ-

маме нужда отъ прочитанне на подобни книги.

Ние отъ частна опитностъ нищо не знаемъ за явленията на спиритизма, нито желаемъ да се запипаваме съ тѣхъ, когато тѣ се освидѣтелствуватъ отъ толкова учени хора като дѣйствителни. Тогава нищо друго не остава, освѣнъ, или да ги признаемъ за вѣрни, или да ги откажемъ. Ние, за да разискваме въпроса, признаваме тѣхнитѣ факти като дѣйствителни — такива, каквито тѣ ни казватъ, и ето какви заключения отъ това извличаме: 1) че, освѣнъ насъ, съществуватъ и други същества разумни, 2) че, слѣдъ разложеннето на тѣлото ни, не се загива и разумната ни индивидуалностъ, 3) че, освѣнъ земния и тѣлесния ни животъ, има и другъ животъ. Ако духовнитѣ явления сѫ доказани научно, както настояватъ спиритиститѣ, тогава горнитѣ ни три заключения пронистичатъ отъ тѣхъ така ясно, както геометрическитѣ заключения отъ рѣшеннето на нѣкоя геометрическа теорема. И до тази точка работата върви добръ, защото както спиритизмътъ приема съществуването на духоветѣ за разяснение на духовнитѣ си явления, така и християнството ни учи съществуването на духове и на душата, която и слѣдъ смъртта на тѣлото, продължава да съществува, а освѣнъ този животъ има и другъ.

Но спиритизмътъ слѣдва и по-нататъкъ и въ много точки на по-нататъшното си слѣдване, немѣйки вече никакво научно значение, се противопоставя, толкова силно съ християнството, щото не може човекъ да признае и двѣтѣ, и ако той е разуменъ, волею или неволею, или едното ще приеме и ще прѣзира другото, или на оборотъ. И както не може нѣкой да служи едновременно на Бога и на Мамона, така не може да признае въ едно и също врѣме християнството и спиритизма.

Като видѣхме сега по какво се съгласява спиритизмътъ съ християнството, да видимъ по какво пъкъ не се съгласява.

IV.

Християнството учи единъ Богъ въ три лица, когато спиритизмътъ отказва Божествеността на Словото и Духа.

Християнството исповѣдва Исуса Христа съвършенъ Богъ отъ Бога съврѣмененъ, когато спиритизмътъ отказва Божествеността на Христа, като го счита едно създание съ подобна на другитѣ създания душа.

Християнството отдава на Христа едно свѣрхестественно въплотяване: отъ Свет. Духа и отъ Дѣва Марія, когато спиритизмътъ отдава на Христовата душа нѣколко пъти въплотяване.

Християнството учи, че Христосъ слѣдъ смъртта си въскрѣснѣ съ тѣлото си и се показа на ученицитѣ си съ плътъ и кости, «попипайте ма и вижте; защото духъ нѣма плътъ и кости, както гледате мене, че имамъ (Лук. 24, 39); а невѣрния Тома, който по-напрѣдъ казваше, «ако не видѣхъ, нѣма да повѣрвамъ,» слѣдъ като го попипнѣ казалъ съ другитѣ: «Господь мой и Богъ мой.» (Иоан. 20 28) когато спиритизмътъ учи, че Христосъ се явилъ на ученицитѣ безъ тѣло, но като

стагненъ духъ.

Християнството учи, че Христосъ пакъ ще дойде съ слава за да осѣди свѣта, когато спиритизмътъ отказва това нѣщо, като приема, че свѣтътъ щѣлъ да се продължава вѣчно, като се усъвършенствува посредствомъ едно слѣдъ друго въплотявания.

Християнството учи, че Светий Духъ е Богъ отъ Бога и че по негово внушаване сѫ учили и прѣдсказвали бѣдѣщето пророцитѣ, а Апостолитѣ сѫ направили велики дѣла, когато спиритизмътъ отказва Божествеността на Св. Духа и учи, че духоветѣ, съ които се сношаватъ спиритиститѣ, е утѣшителъ, който имъ съобщава по-съвършеннитѣ познания.

Християнството учи, че Божнето общество и Царство съставлява едната св. съборна и Апостолска черква, когато спиритизмътъ учи, че обществото и Божнето царство могатъ да съставляватъ праведнитѣ отъ каквато и да сѫ тѣ вѣра: пуден, мохамедани и пр.

Християнството учи, че чрѣзъ кръщенето се прощаватъ грѣховетѣ, а слѣдъ кръщенето разбира вѣрата и покаянето за възрастнитѣ и животъ споредъ изисканията на Евангелието за всички, когато спиритизмътъ учи, че душитѣ се очистватъ отъ грѣховетѣ посредствомъ едни слѣдъ други въплотявания и чрѣзъ съотвѣтствующи страдания.

Християнството слѣдъ единъ пътъ само рождение и слѣдъ единъжъ само умирање: отдѣление на душата отъ тѣлото, чака въскрѣсенето на мъртвитѣ — праведни и неправедни, както е въскрѣснѣлъ и Христосъ и слѣдъ това, вѣчния животъ, който за праведнитѣ ще бѣде славенъ споредъ степенята на добродѣтелта имъ, а за грѣшнитѣ пѣленъ съ мъки, споредъ степенята на злинитѣ имъ, когато спиритизмътъ отказва подобно въскрѣсване на мъртвитѣ и вѣчния слѣдъ това животъ, а учи, че свѣтътъ ще се стрѣми въ обща непорочностъ и усъвършенствование, чрѣзъ бесконечнитѣ въплотявания.

Отъ горѣизложенитѣ сравнения, всѣкий явно разбира че спиритизмътъ не се съгласява съ християнството нито съ единъ отъ членовѣта на символа на християнската религия. А когато никой не може да се нарѣче сжщински християнинъ, ако той отказва и единъ даже членъ отъ символа на християнската религия, не ще съмнение, че дванадесетъ пъти повече не може да бѣде християнинъ, ако приема антихристиянческото учение на спиритиститѣ. Спиритистътъ, значи, е еретикъ, а онзи, който било съзнателно, било отъ невежество подъ булото на просвѣтителъ разпространява тия антихристиянски начала, като заблуждава невиннитѣ хора, е антихристъ, а отъ подобенъ човекъ трѣбва да се наизмъ и выпаваме добръ, «защото много лѣстци, възхожъ въ свѣта, които не исповѣдватъ че Исусъ Христосъ дойде въ плътъ; такъвъ човекъ е лѣжець и антихристъ. Внимавайте на себе си; да не изгубите онова, което сте изработили, но да получите нѣдна заплата. Защото всѣкой който прѣстѣпва и не прѣбѣдва въ Христовото учение» казва Ап. Иоанъ, «нѣма Богъ; този който прѣбѣдва въ учението Христово, той има и Отца и Сина. Ако иде нѣкой при васъ, и

ние носи този учение, недълго го приема въ клещи, и не го покрива. Защото който го покрива, бива участника въ неговия зли дѣла.» (В.8 — 12). На друго мѣсто пакъ казва за антихристѣ: «Отъ насъ излѣзохъ, но не бѣхъ отъ насъ; защото, ако би били отъ насъ, щѣхъ да си останатъ съ насъ; но излѣзохъ, да се явятъ, че не сж всичкитѣ отъ насъ.» «Кой е лъжецъ, освѣнъ оногози, който отрича, че Исусъ не е Христосъ? той е антихристѣтъ, който се отрича отъ Отца и отъ Сина: Всѣкой, който се отрича отъ Сина, нѣма нито Отца; а който исповѣдва Сина, нѣма и Отца». На друго мѣсто пакъ: който се сгрѣши само за едно нѣщо, той е виновенъ за всичко, а спиритиститѣ пзвѣстно вече на колко пунктове се заблуждаватъ. Истинския обаче християнинъ е длъженъ като има прѣдъ видъ примѣритѣ на Апостолитѣ и другитѣ Отци на черквата съ рискъ на всѣкакъвъ интересъ да не прѣстане отъ да проповѣдва и отвори очитѣ на подобни хора, защото Апостолъ Павелъ казва «Внимавай на себе си и на поученето, и стой въ това; защото тъй като правишъ, и себе си ще спасишъ и тѣзи които те слушатъ»; (I, 1. 16) така щото длъжностъ е и на всѣки християнинъ, любезни читатели, да се погрижи и за душата на другитѣ. Тѣ ще ви изругаѣтъ, ще ви хулятъ, ще се мъчатъ да ви прѣдставѣтъ за глупци, ще ви изопачаватъ и нѣма да желятъ никакви срѣдства отъ да употребѣятъ противъ васъ, но всичко трѣбва да прѣзирате, «на всичкитѣ да станете всичко, да би всѣкакъ да спасите нѣколкомина» (1, Кор. 9, 3.3) „да не ви не дотегнува да правите добро. И ако нѣкой не слуша словото наше, чрѣзъ посланието наше», казва Ап. Павелъ, «забѣлѣжете го, и не се събирате съ него, да се засрами; И недѣйте го има за неприятель, но наставлявайте го като братъ». (Пав. Сол. II 2, 13) защото «който стори и поучи, той ще великъ да се нарѣче въ царството небесно» (Мат. 5, 10) и така, любезни читатели «стойте и дръжете прѣданията, които научихте или отъ словото, или посланието» (Пав. II 2, 15).

Една читателка на «Ж. Свѣтъ»

Лѣстовичино гнѣздо.

Когато бѣхъ още дѣте — отъ тогава може да има вече 20 години — азъ обичахъ по пята за училището, да се спирамъ прѣдъ красивата къща на г-нъ Бригодниъ.

Обикновенно пѣли 15 минути, нѣкога и по-вече — просѣдявахъ тамъ на единъ голѣмъ бѣлъ камъкъ и слѣдѣхъ съ неисказано наслаждение лѣстовичнитѣ, занѣти съ построяване гнѣздата си. Гледахъ какъ тѣ слѣтватъ на пята, какъ си пълнятъ малкитѣ клѣвунчета съ прѣстъ и колко скоро послѣ се завръщатъ пакъ на работа.

* *

Г-нъ Бригодниъ се броеше за двоенъ милионеръ, но и за най-коравъ, най-бесчувственъ и за най-лакомъ човѣкъ на свѣта.

Той имаше само единъ синъ, който посѣщаваше

гимназията и общаваше да направи добра кариера. Баща му очакваше съ нетърпѣние деня, въ който синовия докторски дипломъ да придаде новъ блѣсъкъ на името му.

Госпожа Блерпотъ — ниска и огоена женица, която не можа и въ най-дребнитѣ работи да каже своето мнѣние — бѣше напълно подчинена на мъжевата си воля.

* *

Веднѣжъ скимнало на г-нъ Блерпотъ да прѣтърси стрѣхата си. Той наелъ зидари и покривачи.

— «Туй всичко сваляте долу», каза той и посочи лѣстовичнитѣ гнѣзда. — «Добъръ случай, така ще се избавѣмъ поне отъ тѣзъ отвратителни гадини» прибави той.

За добра честь, това ставаше въ края на мѣсець Августъ; послѣднитѣ лѣстовички бѣхъ исхвъркнали вече и гнѣздата имъ бѣхъ сега празни. А нѣколко отъ тѣхъ, които се завръщахъ по вечера на гнѣздата трѣбваше, каквото другитѣ птици, да се задоволятъ съ пощувание по клоноветѣ.

При завръщанieto си отъ училището, азъ видѣхъ горѣ на високи стѣлби, работничитѣ, а долѣ до стѣната — руини отъ гнѣздата! Вѣтрѣтъ повдигаше перцата и пуха, съ които гнѣздата сж били послани, и распиляваше ги надалечъ. Очитѣ ми се напълнихъ съ сълзи. Тѣзи малки гнѣзда бѣхъ за мене най-голѣма радостъ; тѣзи радостъ ми си отне.

Въ това врѣме забѣлѣжихъ надъ мене голѣмъ рой лѣстовици; виждаше се, че тѣ сж много щастливи въ задружния си животъ и това ме поутиши. Но, пакъ, азъ много врѣме чувствувахъ гнѣвъ противъ г-нъ Блерпотъ.

На слѣдната пролѣтъ лѣстовичнитѣ пакъ сж се завърнали. Тѣ проявявахъ голѣмо недоволствие, като не намѣрихъ гнѣздата, които съ толкозъ трудъ и старания прѣзъ миналитѣ години, подъ стрѣхата на г-нъ Блерпотъ били съградили. Сетитѣ забѣлѣжихъ, че тѣ се задомяватъ въ съседството на този негостоприемъ домъ.

Но единъ день виждамъ, че и подъ този негостоприемъ кровъ двѣ лѣстовици си правѣтъ гнѣздо. Много смѣли ми се виждахъ тѣзи дреболийки. Тѣ навѣрно не сж чували нищо за г-нъ Блерпотъ, и за първи пътъ се намиратъ въ тази улица. Съ една рѣчь: тѣ се показвахъ много непрѣдпазливъ, така щото ми се искаше да имъ се провикна: «Пазѣте се, идѣте по-добрѣ на друго мѣсто да си правите гнѣздо!»

Г-нъ Блерпотъ, който отъ всѣка друга страна бѣше надаренъ съ прѣдобро зрѣние, не бѣше открилъ тѣзи дреболийки; чакъ, когато малкитѣ сами се издадохъ чрѣзъ своего чуруликанье, тогава се увѣдоми той за тѣхното гнѣздо. Чипъ, чипъ, чипъ! това повдигна кръвта му, той отиде, и се завърна съ една дълга върлина.

— «Какво мислишъ да направишъ?» попита съпругата му.

— «Сега ще видишъ».

Г-жа Блерпотъ се сѣти за намѣренето на мъжа си. Тя почна да трѣперѣ, защото бѣше увѣрена, че лѣстовичнитѣ иматъ влияние върху семейното щастие и благоденствие.

— «Молиж ти се, не закачай лѣстовичиното гнѣздо!» зариде тя.

Въ сѣщото това врѣме заминаваше покрай кѣщата имъ една бодра, стара селянка. «Госпожата ви има право, г-не Блериоте», казваше тя; «това, което вършите е наистина лошо, и Вий скоро ще се раскайвате.»

Но г-нѣ Блериотъ се извърнѣ къмъ селянката и отговори жлъчно: «Я си върви въ пѣтя, луда брантийо, и пази за себе си глупавитѣ си сѣвѣти и дрѣпканія!»

— Г-не Блериоте, пазѣте се, лѣстовичитѣ докарватъ щастие. —

— Дрѣжѣ езика си! провикнѣ се упорито той. Гнѣздото грѣбва да е долу.

— Другарьо! испишѣ жена му, ти ще докарашъ нѣкое нещастие върху ни!

Той посви само рамената.

— Какво ли ти сѣ сторили тѣзи бѣднички, малки пиленца, които толкосѣ приятно пѣйжѣ?

— Азѣ мразѣжъ птичешкото чуруликање, отговори той съ грубѣ гласѣ, то ми разваля сѣня.

И той замахнѣ толкосѣ силно съ върлината възѣ лѣстовичиното гнѣздо, щото го направи на пепель; съ гнѣздото заедно изгнѣхѣ тукѣ петѣ малки голачета заедно съ майка си, която, по-всѣка вѣроятностѣ, ги е загрѣвала.

Щомъ съгледа г-жа Блериотъ тѣзи шестѣ мъртѣвци на земята, тя извика отъ ужасѣ, отиде въ стаята си и заплака горко.

Но мѣжѣ ѱ си думаше: «Е, така, и ако дойдѣтъ други, ще ги сповети сѣщата участь».

* *

Наскоро слѣдѣ тази случка се завърнѣ у дома си, слѣдѣ като бѣше спечелилъ докторска титла, младия Блериотъ. Той бѣше свършилъ по философията. Стария сѣяше отъ радостѣ и смѣташе: Спитѣтъ ще ми прави честь; единѣ денѣ той, навѣрно, ще заеме нѣкой високѣ постѣ и всичкия свѣтъ ще говори за Блериотичитѣ. Той виждаше вече на ума си да е префектѣ, депутатѣ, министръ.

Дойде мѣсецѣ Августѣ. Единѣ денѣ г-нѣ Блериотъ бѣше седнѣлъ прѣдѣ кѣщата си на една пейка, за да подиша чистѣ прѣсенѣ въздухѣ. Внезапно открива прѣдѣ себе си на едно орѣхово клонче една лѣстовица, която тѣжовно го гледаше. Главичката ѱ увиснѣла, крилцата отпуснѣти на долу и малкото тѣлце треперѣше. Чернитѣ ѱ, устрѣмени върху г-на Блериота очички блѣщѣхѣ като дIAMANTI. То бѣше само едно малко, слабо птиче, но г-нѣ Блериотъ потрѣпери отъ погледа му и осѣти нѣкакво си стѣснение. Той още повече се смути, когато му се пристори, че чува задѣ себе си гласѣ, който му казваше:

„Лѣстовичикитѣ докарватъ щастие“.

Сѣщо и други денѣ и слѣдѣ този — слѣдующитѣ, — прѣзѣ цѣла седмица той виждаше все оная лѣстовица на сѣщото мѣсто да трѣпери. Всѣкой часѣ, отъ нѣкой тайнственна сила влѣченѣ, г-нѣ Блериотъ устрѣмваше погледа си върху птичката на клонѣ. То бѣше за него постоянно натякване, непрѣстанна все под-

новяюща се болѣзка; тѣй като тази клетѣ, нажалена лѣстовица онлакуваше милата си другарка и малкитѣ лѣстовички, които г-нѣ Блериотъ умори. Слѣдѣ малко той или не можеше да спи, или пѣкъ страшни грозни сѣнища пощѣ го измѣчвахѣ. Лѣстовичитѣ, които му се явяхѣхѣ внезапно по-голѣми отъ орли, нападахѣ го и го кѣлѣхѣхѣ съ остритѣ си клюнове. Сетѣтъ го обикаляхѣ, пѣхѣхѣ грѣмогласни, жаловити пѣснѣ, отъ които главата му просто се прѣскаше. Г-нѣ Блериотъ захваша да се събужда отъ сѣня и биваше облѣнѣ съ студенѣ потѣ, а грамаднитѣ лѣстовици исчезвахѣ. Само едно виждаше той прѣдѣ очитѣ си: оная тамѣ, дѣто на орѣховото клонче трѣпери. Най-послѣ му догнѣхѣ; той мислѣше, че ще се избави отъ тѣзи страшни явления, ако убие лѣстовицата.

Той грабнѣ пушката и, пламнѣлъ отъ яростѣ, напуснѣ кѣщата. Замѣри лѣстовицата и грѣмнѣ. Пушката го излѣга. Три пѣти, едно слѣдѣ друго, спущаше той ударника по птичката неподвижно, втрѣщено продължаваше да го гледа. Той намѣри, че барутѣтъ не достига до кабсата и не може да се запали отъ неѣж; взе и напѣлни отъ ново пушката и турѣ друга кабса.

Въ сѣщата тази минута се завъртѣше младия Блериотъ съ майка си отъ расходка. Стария Блериотъ нѣкакѣ злѣ се обѣрнѣ, пушката грѣмнѣ и младия Блериотъ, облѣнѣ съ кѣрви, се повали на земята. Нещастния младѣ момѣтъ бѣ ударенѣ въ сърдцето. Той издѣхнѣ въ обѣтнето на майка си. А лѣстовицата, уплашена отъ грѣма, отхвъркнѣ.

Господинѣ Блериотъ бѣше засегнѣтъ въ най-свѣтитѣ си чувства, въ своята гордостѣ и самолюбие.

Този страшенѣ ударѣ не бѣше за прѣнасянѣе. Какво ли ще стане слѣдѣ смъртѣта му съ неговитѣ имания, съ които той толкосѣ се гордѣше? Родинитѣ, които се отврѣщатѣ отъ него и които той прѣзира, гладно и съ смѣхѣ ще дѣлѣжѣ тогава всѣко нѣщо отдѣлно помежду си. Охѣ, колко бѣше наказанѣ за своето упорство!

«Този денѣ, когато ти уби лѣстовичитѣ, си привлѣкълъ нещастieto на кѣщата ни!» — каза г-жа Блериотъ на мѣжа си, — «защото лѣстовичитѣ докарватъ щастие.»

Страшенѣ огнѣ блеснѣ въ очитѣ му, обаче, това бѣ само свѣтѣкавица. Той самѣ наведе глава и мълчеше.

«Лѣстовичитѣ докарватъ щастие!» Тѣзи думѣ отъ извѣстно врѣме постоянно грѣмѣхѣхѣ въ ушитѣ му.

Дохаждатъ моменти, когато и въ най-жестокѣ и най-бесчувственѣ човѣкѣ се събужда сѣвѣстѣта.

Отъ онова врѣме, въ което погрѣби заедно съ си на всичкитѣ си надежди и планове, г-нѣ Блериотъ никѣдѣ се не виждаше. Дѣлбоки брѣчки се вдѣлбахѣ въ челото и въ лицето му; косата му побѣлѣ и тѣлото му се прѣгърби подѣ тѣжестѣта на невидимѣ товарѣ; той никога не бѣше приказливѣ, но сега сѣвѣсмѣ бѣше занѣмѣлъ.

И защо станѣ той такѣвъ? Защо се носѣше слухѣ, че жена му го крѣе? Единѣ денѣ всичко станѣ явно и то по такѣвъ начинѣ:

Наемникътъ, който имаше земање — даване съ г-нъ Блернота, отишълъ въ дома му, когато госпожа Блернотъ отсъствувала. Той прѣдложилъ на г-нъ Блернотъ смѣтката и го помолилъ да ѝ прѣгледа. Но този го изгледалъ съ една чудовата усмивка. Сетѣ възелъ писалката и написалъ на хартията съ голѣми букви:

Лѣстовициѣ докарватъ щастие!

Господинъ Блернотъ билъ лудъ.

Прѣведе Б. Хитева.

Мисли и изрѣчения.

Коя е първата, а даже единствената база на щастieto на женитѣ? Кротостта на тѣхния характеръ. Образованието служи за да имъ придобие зачитание въ къщи; त्याмнитѣ имъ придобиватъ удобренieto на обществото, очарованието на хубозѣта; грациитѣ, стойката, обрѣченията сж приимущества, които се дължатъ на натурата и обрѣзването; тѣ привличатъ, тѣ саблизаватъ, из кротостта само има заслугата да утѣврди за всѣко чувствата, които тѣзи първи приимущества сж породили.

М-те Сатран. —

Създателния умъ у женитѣ е неупоритъ; да отричаме тѣхния талантъ за писане, то е да отричаме способността на чувствението, тѣ като едното естествено произлиза отъ другото.

М-те А. Louise Collet.

Обработването ума на женитѣ и развиванieto колкото е възможно тѣхнитѣ идеи значи стрѣмление къмъ щастieto на обществото. Домашното благоденствие, добродѣлитѣ на женитѣ, тѣхнитѣ сръдства да угоджаватъ, тѣхната способностъ да привързватъ до живота мѣже достойни за почитъ и любовъ, зависятъ повече отъ обработването на разума отъ колкото отъ всичкитѣ институции на модерната иманитност или отъ въковетѣ на кавалерството.

Miss Edgeworth. —

Корреспонденция.

Г. Г. К. Т. Мухтар. Бурисъ получихме 7 л. за 97 г. «Жен. Св. и Дом.» и 3 за «Зб. Сб.»

Н. Константин. Златица, получихме писмото Ви съ 11 л., десанитѣ образци за ржодѣт. Ви се испратиха. — В. поруч. Найд. с. Татаръ кьой и М. Янаевъ Каварца получихме по 7 л. за «Ж. Св. Дом.» и 2 за, «Сборникъ», молимъ внесѣте още по 1 левъ. Ив. Шиваровъ О. Назаръ прочетѣте молимъ обявденiята въ 5-й брой Ж. Свѣтъ стран. 8. — Е. Найдсн. Прѣродѣтъ Ви отъ Английски ще се помѣсти. — Пор. Анг. Ст. Загора съобразихме се. Благодаримъ за ласкателнитѣ Ви

Годишенъ абонаментъ:

1 за абон. въ Т.-П. станция — на списанието . . . л. 3.—
— на списанието съ притурката . . . « 5.50
II за абон. на право въ Дирек. — на списанието . . . « 4.—
— на списанието съ притурката . . . « 7.—
за странство — на списанието . . . « 5.—
— на списанието съ притурката . . . « 9.—

Отговорникъ: А. Петровъ

за списанието ви думи. Н. Астар. Карлозо получихме 8 лева отъ М. Н. Попова тукъ. К. Панайотева Бурисъ получихме 3.50 за 97 год. Юр. Капан. Разгр. получихме 7. лев. за 96 г. за «Жен. Св. и Дом.» Анаст. Жейн. получ. 7 лев. за 97 год. читалище «Съгласие», получихме 4 лев. за 97 год. «Жен. Свѣтъ» Вас. П. — Иван. молимъ съобщѣте ни какъ сте получавали по напредъ списанието? Учит. сел. Д. Липница получих. 7 лев. за 97. год.

Книги и Списания.

получени въ дирекцията ни.

Медицински сборникъ, София брой 3 год. III 1897.
Българка год. I, кн. XII, Декемврий Чирпанъ.
Звѣздица год. VI, кн. III Мартъ 1897 София.
Зора год. I, кн. III, Мартъ 1897 Видинъ.
Жболокарски сборникъ периодическо списание за всички год. I, брой 6-й Мартъ 1897 год.
Ловецъ год. II, брой 9 София год. V-й Мартъ 1897 год.
Привославенъ проповѣдникъ год. V кн. I, Януарий 1897 Сламаковъ.
Пѣтшестенникъ год. II, Януарий 1897 год. брой 1 София.
Сбирка отъ писни год. II, брой X, XI и XII. София 1897.
Учителски весникъ, илюстрован. спис. год. IV, свеска 7, Мартъ 1-й 1897 Београдъ.
Християнски Свѣтъ год. VI, брой 2, 1897 София.
Юридически прѣледъ год. V, книжка V, 1-й Мартъ 1897 год.
Българска сбирка, год. IV книжка III, 1-й Мартъ 1897 г. Foyer Domestique X, Année, 1897. 13 et 27 Mars. №11, и 12; 13. Neuchâtel (Suisse) Attinger frères éditeurs.
Raportъ за положението и дѣятелността на акционеръ, Индустриално. Въжарското дружество «Кононъ» въ село Курство Конаре, Пещерска околия. София отъ Пѣтко Дичевъ, помощникъ Началника на отдѣлението и земледѣлнето.
Забѣлжителни български мѣже подарѣкъ на сп. «Младина» год. VI, цѣна 40 стот. нарежда и издава дружество «отецъ Пансий» Казанлъкъ 1897 год.

ЕКОНОМИЧЕСКИ САПУНЪ

НА

ХР. ИВ. РИЗО, ВЪ ВАРНА

награденъ съ златенъ медалъ въ I-то Българско земледѣлческо-Промышленно Изложение въ Пловдивъ и съ бронзовъ — отъ Анверското изложение.

Прѣдпазвайте се отъ имитация. Истинскитѣ сапунъ носѣ горнята марка.

Всѣко, що се отнася до списанието или притурката испраща се съ адресъ: До Дирекцията на «Женския Свѣтъ» ул. Войнишка № 122 — Варна.

Писма неплатени не се приематъ,
Всѣкакви обявления, относящи се до госпожи и госпожици приематъ се.

Правото на запнев. въ Т. П. стан. се плаща отдѣлно отъ абон.

Печатница Л. Нитче — Варна.